

[Undervisningsministeren.]

nødvendigvis er universiteter i traditionel forstand, bestående af de kendte 5 universitetsfakulteter og ikke andet. Der vil her kunne blive tale om universitetscentre, en opbygning af højere uddannelsesinstitutioner af forskellig slags omkring en kerne af traditionelle universitetsfakulteter. Dette synes også at være en af de veje, som man i stadig større udstrækning slår ind på ved opbygningen af nye udenlandske universiteter.

Det her nævnte bør som foran anført indgå som målsætning i planlægningsudvalgets arbejde. Endelig stillingtagen om oprettelsen og placeringen af nye universiteter kan ikke ske på indeværende tidspunkt, men forudsættes truffet ved lov, når de nærmere spørgsmål i forbindelse hermed er blevet udredet.

Hvad der fra regeringens side her er foreslået, tager sigte på at gennemføre en planlægning i tide, således at vi kan gøre os håb om, at vi ikke om 20 år skal stå i en situation, som er endnu vanskeligere end den nuværende.

Men vi må samtidig se i øjnene, at indtil det nye Odenseuniversitet kan åbne sine porte for de første studenter, må de to bestående universiteter alene afdække den fulde andel af unge, som søger universitetsuddannelse. Dette tal vil være i fortsat vækst.

Trods byggerestriktioner er det lykkedes at føre betydelige arbejder igennem, men det har ikke slået til, og det er nødvendigt at sætte meget stærkt ind på dette område i den aller nærmeste tid. I denne forbindelse spiller arealproblemerne for begge universiteter en fremtrædende rolle.

Hvad angår Århus universitet, er forholdet det, at man har tilsagn om overdragelse af de vest for universitetet beliggende militære kasernearealer, men da hidtil forudsat kasernebyggeri andetsteds til afløsning af de arealer, som påtænkes rømmet i Århus, foreløbig er stillet i bero, henstår overtagelsesterminerne for øjeblikket i det uvisse.

I den diskussion, der føres om Københavns universitets arealproblemer, vil der efter ministeriets opfattelse kun kunne opnås en tilfredsstillende løsning i forbindelse med Blegdamshospitalets grund og de militære arealer i Svanemølleområdet, og efter min opfattelse må der meget snart ske en afklaring af hele dette problem.

Dansk uddannelsespolitik har i de senere år udviklet sig stærkt i forhold til tidligere. Der vil i den kommende tid blive stillet krav om en stadig større indsats, en indsats, der nødvendigvis må præges af forudseenhed og åbenhed med hensyn til nye løsninger. De beslutninger, der tages på dette område i disse år, vil få afgørende betydning for de muligheder, kommende generationer får for uddannelse og udvikling.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til bemærkningerne til lovforslaget, tillader jeg mig at indstille det foreliggende lovforslag til velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede finansminister, for at han kan fremsætte de for hans vedkommende til mundtlig fremsættelse anmeldte lovforslag.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om udskydelse af 13. alm. vurdering m. v.,

forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.,

forslag til lov om fritagelse for grundstigningsskyld for skatteårene 1961-62 og 1962-63 af landbrugsejendomme og

forslag til lov om ændring i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten.

Der er flere årsager til, at disse fire lovforslag nu fremsættes. Jeg kan således nævne, at der for tiden foregår ekspertundersøgelser med forbindelse til ejendomsbeskatningen i en række udvalg, hvoraf ét undersøger størrelsen af boligudgifterne for

[Finansministeren.]

henholdsvis lejere og ejere af eget hus, et andet byrdefordelingen mellem staten og kommunerne, medens et tredje undersøger mulighederne for en forenkling af ejendomsbeskatningen. Disse udvalg har endnu ikke afsluttet deres arbejder, men det er indlysende, at de resultater, de når frem til, vil være af væsentlig betydning for den fremtidige beskatning af faste ejendomme, både den statslige og den kommunale. Under hensyn til den usikkerhed, der således gør sig gældende med hensyn til den fremtidige ejendomsbeskatning, finder regeringen det rimeligt at udskyde den 13. almindelige vurdering, der skulle have fundet sted pr. 1. september 1964, således at det nuværende vurderingsgrundlag med visse modifikationer benyttes endnu et år som grundlag for beskatningen.

Dernæst er regeringen, som jeg tidligere har nævnt i det høje ting, enig i, at grundstigningsskylden i mange tilfælde har urimelige virkninger, som aldrig har været tilset. Regeringen har heraf draget den slutning, at grundstigningsskylden bør fikseres, og vil meddele ekspertudvalget om forenkling af ejendomsbeskatningen et direktiv om at udarbejde forslag herom. Jeg skal om lidt vende tilbage hertil. I konsekvens af denne beslutning er det i §§ 3 og 4 i forslaget til lov om udskydelse af 13. almindelige vurdering m. v. foreslået, at den hidtidige vurdering skal lægges til grund ved beregningen af grundskylden til staten og kommunerne og af grundstigningsskylden for flertallet af de ejendomme, der er omvurderet siden 1. september 1962, og som altså fra 1. april 1964 skulle svare ejendomsskatter på grundlag af denne omvurdering. De bestemmelser med hensyn til beskatningen for skatteårene 1964-65 og 1965-66 for de omvurderede ejendomme, som er givet her, vil være retningsgivende ved den endelige fiksering af grundstigningsskylden.

Når grundstigningsskylden fikseres, bortfalder muligheden for ad denne vej at bremse grundspekulationer og inddrage fremtidige samfundsskabte værdier til fordel for statskassen. Dette gør det ønskeligt til gengæld at skærpe den særlige indkomstskat ved fortjeneste på salg af fast ejendom, når det drejer sig om virkelig store fortjenester, og

det andet af de her fremsatte lovforslag går da ud på dette. For at sikre de mere normale handler mod at blive ramt af denne skat foreslås det samtidig, at det faste fradrag, der kan fratrækkes i den opnåede fortjeneste, forhøjes til 40.000 kr.

Det væsentlige for mig i denne forbindelse er inddragelsen af en væsentlig part af fortjenesten på den jord, der overgår til anden anvendelse, og kan der findes andre veje hertil, forhandler jeg gerne derom.

Efter disse indledende bemærkninger vil jeg gennemgå de to førstnævnte lovforslag.

Forslaget til lov om udskydelse af 13. alm. vurdering m. v. bestemmer som allerede omtalt, at 13. alm. vurdering udskydes et år, nemlig fra 1. september 1964 til 1. september 1965. Den vil altså danne grundlag for beskatningen for skatteåret 1966-67 og følgende skatteår. Der skal derfor ifølge § 2 pr. 1. september 1964 finde en almindelig årsomvurdering sted. I § 3 fastsættes det, at hvor selvstændigt vurderede ejendomme siden 1. september 1962 er omvurderet som følge af, at der er indtrådt forhold, som kan påvirke ejendommens værdi, f. eks. byggearbejder, vej-anlæg, storm- eller brandskader, offentlige foranstaltninger, der nedsætter ejendommens værdier, eller er omvurderet efter ejerens begæring, har disse omvurderinger ingen betydning for beregningen af grundskyld eller grundstigningsskyld, men disse skatter vil stadig blive beregnet på grundlag af den foregående vurdering. Jeg skal illustrere forslaget med et eksempel.

En ejendom er i 1960 vurderet til ejendomsværdi 60.000 kr., heraf grundværdi 15.000 kr. Ejeren lader i 1963 opføre en tilbygning til 20.000 kr., og ejendommen bliver derfor omvurderet pr. 1. september 1963. Da ejeren har begæret — som han kan efter vurderingslovens § 3, stk. 2 — at ejendomsværdien ikke må stige med mere end værdien af forbedringen, ansættes ejendomsværdien nu til 80.000 kr., men heraf ansættes grundværdien i overensstemmelse med handelsværdien til 30.000 kr. Efter forslaget skal grundskylden til staten og kommunen og grundstigningsskylden for de to skatteår ikke beregnes af den nye grundværdi på 30.000 kr., men af den gamle grundværdi på 15.000 kr.

Det samme gælder, hvis en ejendom er

[Finansministeren.]

omvurderet, fordi der er udskilt et areal fra den. I alle de nævnte tilfælde gælder der yderligere den regel, at hvis den nye vurdering er lavere end den gamle, beregnes skatterne efter den nye vurdering. Hvis den gamle grundværdi var 20.000 kr. og den ved omvurderingen i 1963 — f. eks. fordi der er udskilt en parcel — kun sættes til 12.000 kr., skal skatterne fra 1. april 1964 kun beregnes af de 12.000 kr.

Hvis en ejendom er omvurderet, fordi der er lagt et areal til den, beregnes skatterne ikke af den nye grundværdi for den samlede ejendom, men af den oprindelige ejendoms hidtidige grundværdi med tillæg af det beløb, hvormed det tillagte areal indgår i grundværdien ved omvurderingen. Også dette skal jeg belyse med et eksempel. Hvis en ejendom, som i 1960 havde en grundværdi på 25.000 kr., i efteråret 1962 får tillagt et areal og følgelig pr. 1. september 1963 vurderes til en samlet grundværdi på 50.000 kr., hvori det tillagte areal indgår med 10.000 kr., beregnes skatterne fra 1. april 1964 af den oprindelige ejendoms gamle grundværdi, 25.000 kr., plus de 10.000 kr., hvormed det tillagte areal indgår i den samlede grundværdi.

Nyudstykkede parceller, som ikke har været selvstændigt vurderet tidligere, er ikke omfattet af forslaget, idet de ikke har nogen ældre vurdering at falde tilbage på. De vil altså blive beskattet efter den nu foretagne vurdering. Det er dog regeringens hensigt at finde en løsning, således at sådanne parceller ved den endelige fiksering af grundstigningsskylden stort set føres tilbage til 1960-niveauet, når det gælder afgiftspligtig grundstigning.

§ 4 indeholder endelig regler om, at ejendomme, der er bebygget med en- og tofamiliehuse, og som pr. 1. september 1963 og 1. september 1964 er eller bliver omvurderet, fordi købesummen ligger mere end 75 pct. over den hidtidige ejendomsværdi, fortsat skal svare grundskatterne efter den hidtidige ansættelse. Det er en betingelse, at ejendommen i altovervejende omfang bruges til helårsbeboelse og bebos af ejeren selv, og at arealet ikke overstiger 1.400 m². Denne grænse betyder, at de allerfleste en- og tofamiliehuse omfattes af forslaget. Hvis arealet er større, er der imidlertid

mulighed for dispensation, hvis der ikke kan udstykkes en selvstændig parcel fra ejendommen. Forslaget betyder f. eks., at et rækkehus, hvis ejendomsværdi i 1960 var 65.000 kr. — heraf grundværdi 15.000 kr. — og som i 1963 sælges for 120.000 kr., hvorefter ejendomsværdien ved omvurderingen i 1963 sættes til 100.000 kr. og grundværdien til 35.000 kr., fortsat skal svare grundskyld og grundstigningsskyld på grundlag af en grundværdi på 15.000 kr.

Jeg henviser i øvrigt med hensyn til de nærmere regler til lovforslaget og bemærkningerne dertil.

Jeg skal dernæst med hensyn til den fremtidige beskatning oplyse, at direktivet til udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen vil bestå i en anmodning til udvalget om at udarbejde en redegørelse vedrørende spørgsmålet om fiksering af grundstigningsskylden og om på grundlag heraf at udfærdige et lovforslag om en sådan fiksering. Det skal herved lægges til grund, at fikseringen principielt skal foretages på grundlag af 12. almindelige vurdering, også for ejendomme, der senere er blevet omvurderet, ligesom det bør tilstræbes, at grundstigningsskylden for nyudstykkede byggegrunde føres tilbage til niveauet ved denne vurdering.

For arealer, der er egnet til udstykning, og som er omvurderet efter 12. almindelige vurdering, bør det dog overvejes at bevare grundstigningsskylden på det højere niveau, i hvert fald indtil udstykning og bebyggelse er sket; og i forbindelse hermed anmodes udvalget om at overveje, om en eventuel tilbøjelighed til at holde jorden tilbage i spekulationshensigt — når grundstigningsskylden er fikseret — kan modvirkes tilstrækkeligt ved almindelig grundskyldsbeskatning, eller om den bør søges modvirket ved en særlig grundskyld på sådanne arealer eller ved andre foranstaltninger.

Jeg forestiller mig, at det udkast til direktiv, som jeg her har refereret, kan indgå i de kommende udvalgsforhandlinger her i det høje ting, således at der herved eventuelt kan tages hensyn til ønsker om ændringer, som måtte findes her.

Ud over det arbejde, som forenkling-udvalget således bliver anmodet om at tage

[Finansministeren.]

op, vil den øvrige udvalgsbehandling i forbindelse med problemerne vedrørende ejendomsskatterne og byrdefordelingen mellem staten og kommunerne og mellem kommunerne indbyrdes blive fortsat. I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at regeringen er fuldt opmærksom på, at en del landkommuner er kommet i en vanskelig situation derved, at deres skattegrundlag er vigende, og det er naturligvis et forhold, som må tages i betragtning ved det arbejde, jeg her har nævnt.

Forslaget til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat må som nævnt ses på baggrund af det lovforslag, jeg lige har omtalt. En udsættelse af 13. almindelige vurdering nødvendiggør ændringer i lovgivningen om særlig indkomstskat af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom. I forbindelse hermed foreslås det endvidere at ændre reglerne om, hvordan fortjeneste på fast ejendom skal opgøres og beskattes. Lovforslaget indeholder desuden nye bestemmelser, der skal gælde alle former for særlig indkomst. Formålet med disse regler er så vidt muligt at hindre den skatteflugt, der finder sted, når skatteydere tager bopæl i udlandet for at slippe for at betale særlig indkomstskat.

De foreslåede ændringer i den særlige indkomstskat af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom skal have virkning fra 1. januar 1966. De skal afløse reglerne i lov nr. 232 af 31. maj 1963. Bestemmelserne i denne lov har ikke hidtil haft nogen praktisk betydning, idet loven først gælder for afståelser den 1. januar 1965 eller senere. Denne skæringsdag er fastsat, fordi ejendomsværdien ved 13. almindelige vurdering kan benyttes i stedet for den faktiske anskaffelsessum, når man skal opgøre fortjenesten på ejendomme, der er erhvervet før skæringsdagen. Hvis 13. almindelige vurdering nu som foreslået udsættes til den 1. september 1965, må skæringsdagen for de nye regler om særlig indkomstskat også udsættes et år.

Samtidig foreslås det som allerede omtalt at ændre 1963-lovens regler om opgørelsen af den skattepligtige fortjeneste. Efter denne lov skal der svares særlig indkomstskat af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom, uanset hvornår ejendommen er erhvervet.

Også fortjeneste på ejendomme, der er anskaffet før 1. januar 1949, skal således indtages under loven. Ved opgørelsen af fortjenesten indrømmes der et fradrag på 40 pct. af anskaffelsessummen. Endvidere gives der et fradrag på 6 pct. af anskaffelsessummen for hvert år, hvori den skattepligtige har ejet ejendommen, idet der dog ikke gives 6 pct.s fradrag for tiden forud for skæringsdagen. Endelig skal der gives et fast fradrag på 10.000 kr. Dette gives dog ikke pr. ejendom, men i den samlede fortjeneste, der i løbet af et indkomstår er indvundet ved afståelse af fast ejendom. Den fortjeneste, der er til rest, når fradragene er foretaget, skal forhøjes med 50 pct., hvis den beskattes hos en person eller et dødsbo. Dette virker på samme måde som en forhøjelse af den særlige indkomstskat fra 30 til 45 pct. Selskaber og foreninger skal medregne den særlige indkomst ved opgørelsen af deres almindelige indkomst, men slipper til gengæld for forhøjelsen på de 50 pct.

Det er disse regler, der nu foreslås ændret. Fradraget på 40 pct. af anskaffelsessummen og 6 pct.s fradraget for hvert år efter skæringsdagen foreslås opretholdt. Derimod foreslås fradraget på 10.000 kr. forhøjet til 40.000 kr. Til gengæld foreslås det at forhøje den fortjeneste, der herefter bliver til rest, med 100 pct., hvis den skal beskattes hos personer eller dødsboer, hvilket giver en faktisk beskatningsprocent på 60. Hvis fortjenesten er indvundet af et selskab eller en forening, foreslås denne forhøjet med 66 $\frac{2}{3}$ pct.

Til belysning af, hvorledes de nye regler vil virke, kan jeg give et enkelt eksempel. Vi kan forestille os, at en person i 1966 køber et enfamilieshus eller en mindre landbrugsejendom for 100.000 kr. Hvis han i 1971 sælger denne ejendom, bliver han efter forslaget ikke beskattet, såfremt salgssummen er under 210.000 kr. Den tilsvarende grænse er efter 1963-loven 30.000 kr. lavere eller 180.000 kr. Efter lovforslaget bliver der altså i dette tilfælde tale om en skattefri fortjeneste på op til 110.000 kr. og eventuel yderligere fortjeneste skal beskattes med 60 pct. Efter 1963-loven udgør den skattefri fortjeneste indtil 80.000 kr., og eventuel yderligere fortjeneste beskattes til gengæld kun med

[Finansministeren.]

45 pct. Sælges ejendommen for f. eks. 1 mill. kr., vil sælgerens fortjeneste i forhold til købsprisen blive 900.000 kr. I så fald vil skatten efter forslaget blive 473.700 kr. mod 368.700 kr. efter 1963-loven. Her bliver der altså tale om en skærpet beskatning, men der er jo også tale om en meget væsentlig fortjeneste.

Jeg har her helt set bort fra, at der kan være udstedt sælgerpantebrev for en del af salgssummen. Er der det, skal der normalt gives et nedslag i salgssummen, fordi pantebrevet ikke er pari værd. Jeg har endvidere forudsat, at sælgeren ikke har afholdt forbedringsudgifter af en sådan størrelse, at de skal medregnes til anskaffelsessummen og give ret til procenttillæg. Hvis sådanne forhold, som jeg her har nævnt, gør sig gældende, vil sælgeren altså være gunstigere stillet end som nævnt i eksemplet.

Lovforslagets mere rummelige fradragsregler vil bevirke, at mere normale fortjenester går fri for særlig indkomstskat. Ved salg af et enfamilieshus, f. eks. i forbindelse med forflyttelse, skulle der herefter ikke være nogen større risiko for særlig indkomstskat. Jeg gør dog opmærksom på, at de nye, lempeligere regler ikke efter forslaget gælder i perioden indtil skæringsdagen den 1. januar 1966. I denne periode skal den særlige indkomstskat fortsat beregnes efter de gamle regler fra 1960, og disse regler kan i visse tilfælde medføre en hårdere beskatning end den nu foreslåede. Det er derfor muligt, at vi under forslagets behandling skal se nærmere på dette spørgsmål.

Ved vurderingen af de nu foreslåede bestemmelser må det i øvrigt tages i betragtning, at den særlige indkomstskat ikke omfatter fortjeneste på ejendomme, der er erhvervet i spekulationshensigt eller som led i erhvervsmæssig handel med fast ejendom. Sådanne fortjenester skal fortsat beskattes fuldt ud med almindelig indkomstskat.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger til de øvrige bestemmelser i lovforslaget. De vedrører som omtalt til indledning alle former for særlig indkomst og tager sigte på at hindre skatteflugt.

Det har jo ofte været kritiseret, at de gældende beskatningsregler ikke strækker

til over for danskere, der flytter til udlandet. Det, der falder stærkest i øjnene, er, at en skatteyder kan sælge sin virksomhed og indvinde betydelige fortjenester af skattepligtig natur — navnlig fortjenester, der omfattes af loven om særlig indkomstskat — uden at blive beskattet.

Det skyldes, at den særlige indkomstskat ligesom den almindelige indkomstskat ansættes efter indkomsten i det afsluttede kalenderår eller regnskabsår, som ligger forud for skatteåret. Det er derfor ikke tilstrækkeligt for beskatning af særlig indkomst, der er indvundet i et bestemt kalenderår, at erhververen er skattepligtig til staten, når indtægten erhverves. Han skal også være skattepligtig i det følgende skatteår. Har han opgivet sin bopæl her i landet, inden dette skatteår begynder, er der efter de gældende regler ingen mulighed for at beskatte ham.

For at formindske mulighederne for at unddrage sig særlig indkomstskat er lovforslaget udformet således, at skat af særlig indkomst skal svares fuldt ud, hvis indkomsten erhverves på et tidspunkt, hvor skatteyderen er skattepligtig til staten.

Den særlige indkomstskat skal efter lovforslaget stadig pålignes og indbetales efter de almindelige regler. Ved fraflytning til udlandet kan det således forekomme, at særlig indkomst skal selvangives og særlig indkomstskat betales, efter at skatteyderen er udrejst af landet. Hvis en skatteyder er afgået ved døden uden at efterlade sig en ægtefælle, kan det på tilsvarende måde forekomme, at der efter dødsfaldet skal indgives selvangivelse og betales skat af særlig indkomst, der er indvundet før dødsfaldet.

De foreslåede bestemmelser omfatter som nævnt alle former for særlig indkomst. Herudover foreslås det at inddrage visse former for almindelig indkomst under beskatning som særlig indkomst. Dette skal efter lovforslaget dog kun ske i de tilfælde, hvor den almindelige indkomst ellers ikke ville blive beskattet som følge af skattepligtens ophør. Det drejer sig navnlig om spekulationsfortjenester og fortjenester ved realisation af varelagre.

Der er ikke foreslået særlige regler om, hvornår denne del af lovforslagets bestemmelser skal træde i kraft. De nye regler

[Finansministeren.]

vil derfor i givet fald få virkning en uge efter deres offentliggørelse i Lovtidende.

Jeg vil gerne understrege, at de regler, jeg lige har omtalt, må betragtes som et første skridt på vejen. Hvis vort skattesystem skal tilpasses moderne forhold med det stærkt udvidede samkvem på tværs af landegrænserne, bliver det nødvendigt at ændre også reglerne om den almindelige indkomstskat. Jeg går ud fra, at vi ved en senere lejlighed kan vende tilbage hertil.

En tilfredsstillende løsning af problemerne omkring skattepligtens indtræden og ophør vil kræve, at vi også på et andet punkt får moderniseret vort skattesystem. Jeg tænker her på de regler, der anvendes på personer, som rejser til Grønland for at tage arbejde. Hvis de er familieforsørgere, vil de som regel bevare deres bopæl herhede. I så fald bliver de beskattet fuldt ud også af deres indtægt i Grønland. Ikke-forsørgere vil derimod ofte opgive deres bopæl her ved udrejsen til Grønland, og følgelig vil de i almindelighed undgå beskatning af deres indtægt i Grønland. En sådan forskelsbehandling kan ikke opretholdes i det lange løb. Målet må derfor være at gennemføre en ensartet beskatning for alle, der rejser til Grønland for at arbejde dér. En sådan ordning kræver imidlertid nærmere overvejelser, bl. a. fordi den nok må få visse lønmæssige konsekvenser i Grønland.

Efter det tredje af de fremsatte lovforslag — forslaget om fritagelse for grundstigningsskyld for landbrugsejendomme — føres den fritagelse for grundstigningsskyld, som for tiden gælder for landbrugsejendomme, tilbage til at gælde skatteårene 1961-62 og 1962-63. Baggrunden herfor er, at det som hovedregel er med urette, såfremt der ved 12. almindelige vurdering er blevet pålignet egentlige landbrugsejendomme grundstigningsskyld, og jeg har da også under tidligere forhandlinger om spørgsmålet lovet, at den for skatteårene 1963-64 og 1964-65 gældende fritagelse for grundstigningsskyld for landbrugsejendomme skulle blive ført tilbage til skatteåret 1961-62. Dette løfte mener jeg hermed at have opfyldt, dog at jeg med hensyn til de ret få landbrugsejendomme,

der er beliggende i købstæderne, har ment det rigtigst at holde disse uden for forslaget, da det i disse tilfælde som oftest vil være med rette, der er pålagt grundstigningsskyld. Skulle der her foreligge fejl, må disse rettes ved revision med tilbagevirkende kraft til den 1. april 1961. Jeg henviser her til bemærkningerne til lovforslaget.

Det fjerde lovforslag indeholder en række ændringer af ligningsloven. Det må ses i forbindelse med det forslag til ændring i ligningsloven, som folkettinget behandlede i efteråret. Dette lovforslag indeholdt de nye regler om beskatning af børns indtægter, og folkettinget fremskyndede behandlingen, for at de nye regler kunne blive anvendt allerede ved ligningen for skatteåret 1964-65. Under drøftelserne af lovforslaget blev der fremsat ønsker om andre ændringer i ligningsloven, men disse ønsker var det ikke muligt at behandle nærmere i den tid, der var til rådighed. Jeg gav derfor tilsagn om i løbet af januar kvartal i år at fremsætte et nyt forslag om ændring i ligningsloven for at give lejlighed til fortsatte forhandlinger, og dette løfte indfrier jeg hermed.

Det foreliggende lovforslag går ikke ud på at indføre væsentlige ændringer i de gældende regler, men indeholder en række mere teknisk betonedede ændringer. Af mere almindelig interesse er formentlig ændring nr. 4, der vedrører bestemmelsen om fradraget for udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads. Her foreslås bl. a., at fradragets hidtidige overgrænse på 1.500 kr. pr. person skal forhøjes til 1.800 kr. under hensyn til, at det efterhånden bliver mere almindeligt at tage arbejde langt fra bopælen.

Ændring nr. 2 vedrører skatteydere, der har bopæl eller hjemsted i udlandet, men er begrænset skattepligtige af deres indtægt ved virksomhed her i landet. Hidtil er den begrænsede skattepligt indtrådt fra begyndelsen af det skattehalvår, der følger efter virksomhedens påbegyndelse, men efter forslaget skal den begrænsede skattepligt indtræde kvartalsvis. Denne ændring er blevet aktuel som følge af de nu foreslåede ændringer i reglerne om beskatning af særlig indkomst bl. a. ved udrejse af

[Finansministeren.]

landet. Den har til formål at hindre, at erhvervsaktiver kan sælges skattefrit i en kortere periode efter fraflytningen.

I forbindelse med behandlingen af forslaget om ændringer i kontrolloven for nylig blev der i ligningsloven indsat en ny bestemmelse, § 32 A. Den lovfæster årelang praksis, hvorefter ligningsmyndighederne kan give udsættelse med selvangivelsen, når særlige grunde taler derfor. Bestemmelsen er nu optaget i det foreliggende lovforslag, men uden den tilføjelse, som dengang kom med om den generelle udsættelse af fristen for indgivelse af selvangivelse i år.

Når der indføres en udtrykkelig bestemmelse om, at ligningsmyndighederne kan give udsættelse med selvangivelsen, vil det være naturligt at foreskrive, at finansministeren kan forlænge den frist, der gælder for skatterådernes arbejde med ligningen. Ændring nr. 9 indeholder en sådan regel.

Med hensyn til forslaget's øvrige ændringer tillader jeg mig at henvise til selve lovforslaget og de dertil knyttede bemærkninger.

Jeg skal hermed anbefale de fire lovforslag til tingets velvillige og, for så vidt angår forslaget om 13. almindelige vurderings udskydelse, tillige hurtige behandling.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ændring i lov om skibes bemanning,

forslag til lov om ændring i sømandsloven,

forslag til lov om ændring i lov om velfærdsforanstaltninger for søfarende,

forslag til lov om ændring i lov om tilsyn med skibe

og

forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen, 1960.

Valgt blev: *Peter Nielsen, Jørgen Peder Hansen, Qvist Hansen, H. Larsen (Bjerre), Waldemar Laursen, Helge Nielsen, Johan Nielsen, Robert Sørensen, Aage Fogh, Viggo Hauch, Dalsgaard, Damsgaard, Conrad Kofoed, Weikop, Baagø, Knud Thomsen og Vivike.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i søloven. (Begrænsning af rederansvaret).

(Lovforslaget (nr. 93) findes i tillæg A. sp. 1009, fremsættelsen i tidenden sp. 3161).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Peter Nielsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det udvalg, som tinget netop har nedsat angående forslag til lov om ændring i lov om skibes bemanning med flere lovforslag.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til arvelov for Grønland.

(Lovforslaget (nr. 102) findes i tillæg A. sp. 1273, fremsættelsen i tidenden sp. 3299).

Lovforslaget sattes til forhandling.

K. Axel Nielsen: Vi gennemførte i 1958 en arvelov for Grønland, der i alt væsentligt svarede til den arvelovgivning, vi dengang havde i den sydlige del af Danmark. Siden har vi som bekendt i 1963 gennemført en ny arvelov hernede, og det foreliggende lovforslag tilsigter i så vid udstrækning, som det er forsvarligt, at indføre de ved denne nye arvelov gennemførte ændringer